JEANETTE

VARBERG JENSEN

JENS HENRIK

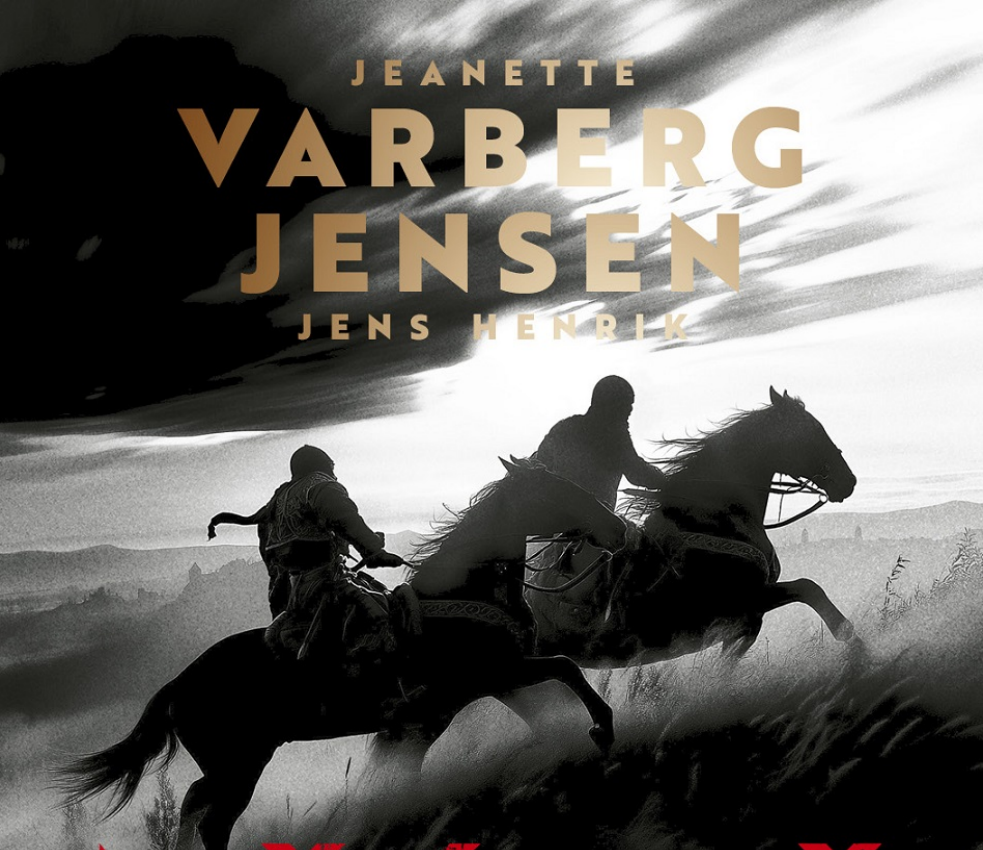

PŘÍZEŇ

VIKINSKÝ THRILLER

PŘELOŽILA MARKÉTA KLIKOVÁ

PŘÍZEŇ

JEANETTE

VARBERG JENSEN

JENS HENRIK

PŘÍZEŇ

PŘELOŽILA
MARKÉTA KLIKOVÁ

VENDETA

Originally published in Denmark in 2025
Published in Agreement with Politiken Literary Agency 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Markéta Kliková, 2026
Cover © Kenneth Schultz, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8640-4 (pdf)

PROLOG

AL-ANDALUS, ROK 860

Přes nejjižnější část Pyrenejského poloostrova se hnal vichr, v úzkých průrvách mezi skalním masivem a africkým kontinentem poryvy dosahovaly až síly hurikánu.

Nad západním pobřežím oblasti, která už sto padesát let podléhala arabské správě a která se nazývala al-Andalus, se vznášel těžký modročerný příkrov oblak.

Pod nebeskou klenbou se rozléhalo ohlušující hřmění a v pravidelných odstupech se z ní uvolňovaly obrovské elektrické výboje, které hrozivě ozařovaly mračna. Ale déšť na sebe nechával čekat.

Pořádný kus proti proudu široké řeky Guadalquivir kotvilo loďstvo šedesáti dvou dlouhých, úzkých lodí. Téměř se choulily ve velkém chumlu, jako by se k sobě při nečasu úzkostně tiskly, přestože množství děsivých vyřezávaných draků a podobných stvůr na přídích nechávalo tušit, že tady na palubě se nikdo nebojí vůbec ničeho.

Bylo odpoledne. Polovina léta.

Předchozího dne za rozbřesku připlula skupina neznámých lodí s napjatými obdélníkovými plachtami, mnoho z nich bylo rezavě červených jako zaschlá krev.

Už v tu chvíli vítr zesílil. Posádka moudře veslovala deltou se svinutými hrubými plachtami a hledala úkryt. A připravovala se na to, k čemu se schylovalo.

ᚠᛞᚦᚱᛗ

O kousek dál podél pobřeží, za útesy v ploché bažinaté krajině, procházela po stezce v nízkém křovinatém porostu osamělá postava. Muž za sebou vedl osla. Táhl ho na provaze přivázaném k ohlávce. „Táhl" možná není ten správný výraz, protože provaz nebyl napjatý. Velký osel si totiž od muže, který provaz držel v pravé ruce, chytře udržoval pořád stejný odstup.

Muž se čas od času otočil a utrousil ke zvířeti povzbuzující poznámku. Sám sebe by nikdy neoznačil za zvlášť chytrého nebo moudrého – ostatní by řekli, že to o něm platí v nejvyšší možné míře –, ale rád označoval svého skvělého šedě strakatého osla se svalnatýma nohama za inteligentní společnost.

Oba pocházeli ze severní Afriky, z oblasti zvané Maghreb. Muž přišel na svět jako prozaický výsledek toho, že jeho rodiče, Arabové, společně s Berbery tuto oblast dobyli. Přivezli s sebou onu zvláštní rasu silných oslů s egyptskými předky, protože zvířata dobře snášela horko. Což mimochodem platilo i o něm. Do jisté míry.

Otřel si rukávem z čela pot.

Toho dne bylo nesnesitelné vedro a vzduch natolik vlhký, že se skoro dal nahmátnout mezi špičkami prstů.

Vichr mu byl obzvlášť důvěrně známý. Vanul z východu. Byl to *levanat*, nazývaný podle slovesa „levantar", výrazu původního obyvatelstva pro „zvedat se", neboť tento vítr dul ze stejného směru, odkud se ráno při východu zvedalo slunce. Levanat mohl foukat až deset dní bez přestání. Přicházel od velkého moře za úžinou. Na pokoji je nechával jen v zimní polovině roku.

Při tom pomyšlení se usmál. Úplně slyšel svou milovanou manželku Sanu říkat oblíbenou průpovídku: „Kliď se, ďábelský levanate, ničíš mi chléb…"

A to byla pravda. Ve vlhkém vzduchu chleby měkly. A pokud měl někdo rád křehkou kůrku, tak právě on. Kromě toho byl vítr prostě

vítr. Se kterým se musel potýkat. Na nějž si musel zvyknout. Blesky a hromy byly něco jiného. Ty se mu nezamlouvaly.

Vystrašeně pohlédl na černý příkrov. Potrvá mu ještě několik hodin, než konečně dorazí zpátky domů k rodině.

Kéž by býval vyrazil o několik dní dříve, jak původně plánoval… Jenže nemohl opustit bratra, dokud si nebyl zcela jistý, že se jeho stav zlepšuje.

Jednou večer na dveře zabušil bratrův nejstarší syn a požádal ho, jestli by nevyrazil na pomoc jeho otci. Už několik dní po sobě se prý zmítá ve vysokých horečkách, které se dostavily v souvislosti s velkým vředem v podpaždí.

Bratr s rodinou bydlel v rybářské vísce vzdálené dva dny cesty podél pobřeží. A on neváhal. Hned druhý den ráno se spolu se synovcem vypravil na cestu.

Rodina ho o pomoc požádala v nejvyšší čas. Bratr měl velký zanícený bolák a střídavě se potil a chvěl zimou, až se třásl po celém těle.

Nejjemnějším nožíkem bolák příčně nařízl a ten vzápětí praskl, jako když se špičkou nože propíchne rybě měchýř.

Z rány se vyřinul žlutý vazký hnis. Důkladně ji potom několikrát vypláchl převařenou vodou se solí a nakonec zanícené místo ovázal. Nejprve na ránu přiložil hadřík, který předtím napustil výtažkem z tymiánu. Tymián má totiž velmi silný protizánětlivý účinek, a tak se jeho bratr překvapivě rychle opět zotavil.

Pocítil škubnutí provazu a ohlédl se. Osel znovu pohodil hlavou a neklidně zastříhal dlouhýma ušima, jako by chtěl na něco upozornit. Muž se rozhlédl na všechny strany. Kam oko dohlédlo, nic podezřelého vidět nebylo.

Pohladil osla po tlamě. Rozhodně nebyl jediný, kdo se děsil řádění živlů.

ᚠᛞᚦᚱᛗ

Po stezce šli dlouhými, rychlými kroky tři muži, vstoupili na ni dole u břehu řeky, aniž by na sobě nechali znát, že jim vadí nečas.

Pocházeli z neznámého loďstva. Byli to tři válečníci. To bylo patrné na první pohled. Vlasy měli ostříhané a pečlivě upravené, vousy udržované. Oděni byli do šatů z jemně tkané vlny.

Ten vepředu nesl luk a hrst šípů měl zasunutou do toulce přehozeného přes rameno. Muž uprostřed nesl na zádech dlouhý oštěp a třetí cizinec třímal sekyru s odhaleným ostřím na polodlouhém topůrku.

Pocházeli ze severu. Z toho severu, který se rozprostíral kdesi daleko.

Vyčíst se to dalo z jejich lodí, jejich oblečení i celého jejich zjevu. Byli to válečníci, námořníci, obchodníci, piráti – prostě vikingové.

Tady v al-Andalusu prosluli jiným označením. Také budilo strach. Neboť při dřívějším válečném tažení se zdejším výrazně zapsali do paměti.

Těmto válečníkům se říkalo *majūs*.

Muž uprostřed byl nejstarší. Táhlo mu na čtyřicet. Už tu kdysi byl. Před šestnácti lety. V roce 844.

Tehdy kotvili u ostrova v deltě řeky, který využívali jako základnu pro útoky a plundrování Sevilly o kus dále proti proudu mohutného toku.

Později je místní přemohli v ošklivé bitvě u Talyāty a ti, kteří z loďstva zbyli, uprchli po moři. Dokonce až na daleký sever dolehla zvěst, že je od té doby Sevilla opevněná ohromnou zdí. Poučili se z neúspěchu.

Tentokrát se neodváží tak hluboko do vnitrozemí po řece. Bude jim stačit plenění a odvezou si zajatce, které mohou prodat v široce rozvětveném obchodě s otroky – nebo ještě lépe: odvezou si zajatce, kterých se za rozumné výkupné opět zbaví.

Právě teď byli tito tři *majūs* vysláni jako zvědi do bažin za pobřežím.

První muž najednou pozvedl ruku a vyštěkl rozkaz, načež se všichni tři přikrčili v křoví. V dálce před sebou zaznamenali pohyb.

ᚠᛞᚦᚱᛗ

Mužův osel byl čím dál neochotnější a provaz už nebyl povolený.

Těsně nad hlavami jim práskla ohlušující rána, až oba nadskočili. V následující vteřině vzduch rozervala řada blesků.

Muž se upínal k myšlenkám na hezké věci. Říkal si, že nejhorší, co se může stát, je, že promokne. Náklad z bratrova domu, sušenou rybu, byliny, listy na lektvary, med a víno, má pečlivě zabalené a nic se tomu nestane. Samé dobroty, na kterých si s rodinou pochutnají.

Aby uklidnil osla – i sebe samotného –, začal mluvit sám se sebou:

„Jsem Fajsal ibn Karím al-Usmání. Jsem nejšťastnější člověk na světě. Mám ženu, kterou miluju. A ona miluje mě. Mám tři úžasné holky. Ty nejlepší dcery, jaké si člověk může přát."

Představil si, jak mu vyběhnou v ústrety – přestože už nejsou malé holky – a vrhnou se mu kolem krku, až dorazí domů. Přitiskne si je k sobě a přivoní k jejich vlasům. Nakonec obejme a políbí svou ženu.

Doufal, že nebude muset brzy zase opustit domov, ale při jeho povolání – byl ranhojič a učenec – člověk nikdy neví.

Jeho dobrá pověst byla známa široko daleko a byla v rozporu s jeho skromností. Už se několikrát stalo, že pro něj poslali urození páni a dámy ze Sevilly či Córdoby. Buď protože byli skutečně nemocní – nebo čistě protože si namlouvali, že nemocní jsou.

Na obloze se znovu zablesklo a následně zadunělo ohlušující zahřmění.

Teď… Teď to přijde. Jako by se na nebi otevřela stavidla a déšť se do obou prudce opřel.

Zastavovat se by ničemu nepomohlo. Jen by si tím prodloužil utrpení. Sušit se může v teple u ohniště, až bude dívkám vyprávět o cestě.

Až se zahřeje, bude…

Z křoví se zničehonic zvedly tři postavy a vyskočily na stezku. Osel se mu vytrhl.

Déšť mu smáčel obličej, takže viděl rozmazaně. Byli to muži. Vypadali jako… válečníci.

Zaznamenal, že na něj zaútočili. Tak rychle, že nestihl zareagovat.

Postřehl krátkou řezavou bolest. Pak mu před očima všechno zčernalo.

A tak se lékaři Fajsalu ibn Karímovi al-Usmánímu stalo osudným, že nevyrazil na cestu domů o několik dní dříve.

1. KAPITOLA

DÁNSKO, ROK 862

Ve stále jasnějším světle nad poli přímo na jih od obrovské královské síně v Lejre kroužila hejna černých vran. Byli to ukřičení ptačí bratranci Ódina, kteří se s očekáváním shromažďovali vždy, když se schylovalo k velké události.

Drobná mladá žena na ně nakvašeně pohlédla a přidala do kroku. Jejich neutichající krákání se jí nezamlouvalo. To raději radostné kosí trylky v květnu než sípavé krákání uprostřed zimy.

Nebe za hejnem bylo stejně šedé jako francká ocel, jen protknuté načervenalými trhlinami, jež ohlašovaly svítání za těžkým příkrovem mraků. Povlovné kopce, které nahrazovaly močály na dně údolí, jí prozrazovaly, že se blíží k cíli.

Byla zima a vlhko. Blahořečila si za nové kožené škorně podšité ovčí vlnou. Ušila si je sama. Navzdory jejím třiadvaceti létům to byly první boty, které se jí kdy podařilo spíchnout. Bez krajek a jiných ozdob to byly dost možná ty nejošklivější škorně v Tissø a okolí – ale byly to její boty. Prostě a jednoduše to v sobě neměla – onen rys hospodyňky, která trpělivě a se zděděnou dovedností zvládá všechny podoby toho, co vyžaduje udržet velkou domácnost v chodu. Její vrstevnice to uměly. Ona ne. Nezajímalo ji to. Necítila tu povinnost.

Škorně, které byly hrubé a sešité dost křivě, jí vyčuhovaly zpod modrých vlněných šatů a kožené pláštěnky, která ji chránila před

nejhorším zimním deštěm. Dobře sloužily svému účelu, udržet nohy v teple a suchu.

Stále před sebou měla kus cesty, přestože z domova vyrazila před dobrými dvěma dny. Ne že by ji obtěžovalo putovat o samotě. Rytmus chůze ji uklidňoval. Nutně potřebovala vpravit do těla hlubší klid, a proto kráčela po značnou část noci. Stejně nemohla spát.

Ubírala se po pěšině podél okraje lesa, který se po pravé straně zvedal jako stěna neproniknutelného dubového a ostružníkového houští. O kousek dál čněl až úplně do cesty osamělý vzrostlý dub, sukovitý a se zkroucenými větvemi, které se jako chapadla natahovaly po opuštěných pocestných.

Připadalo jí, že ten strom se hodí na nepřítele. Sundala si batoh a odhodila ho. Přesně si změřila rozestup. Udělala ještě čtyři kroky, poslední přizpůsobila délce… A vtom se vrhla vpřed, udělala kotrmelec a bleskově se zvedla na kolena. Přitom si pravou rukou sáhla za krk, vytáhla z pochvy vrhací nůž a prudce jím mrštila.

S velkým uspokojením zaznamenala, že se nůž zaryl do dubového kmene přesně na úrovni, kde by měl muž běžného vzrůstu odhalený krk.

Bleskově se zvedla na nohy, skočila protivníkovi na břicho, pozvedla paže, zápěstí proti zápěstí, a křížem tasila zvláště vyrobené nožíky, které uchovávala ve zvláštních pouzdrech přivázaných k oběma zápěstím. S ostře broušenou ocelí v obou rukou učinila proti nepříteli výpad, uhnula tělem – a pak naráz prudce zarazila nůž v pravé i v levé ruce z obou stran do kmene, načež se znovu vrhla vpřed, udělala kotrmelec a vytáhla nůž z pravého pouzdra na botě. Sklonila se při úhybném manévru, obloukem napřáhla ruku s nožem dozadu a nahoru a udělala do kmene dlouhý příčný řez v úrovni krku. Levou rukou v tutéž chvíli vytasila z opasku obyčejný nůž a zarazila ho zespoda pod nejbližší větev. Byla připravena k závěrečnému říznutí.

Ukročila nazad – vydechla, aby dostala dech pod kontrolu, a přitom vyhodnocovala svůj zásah.

Použila všech pět nožů.

Pochva všitá do nových bot fungovala skvěle.

Nepřítel byl přemožen.

Obstála. Kdyby ji při cvičení sledoval její bratr, spokojeně by přikývl.

Vytáhla z kmene vrhací nůž a uložila ho zpátky do pochvy v zátylku. Přesně tam, kde vždy ulpíval matčin nesouhlasný pohled. Ať už něco špatně ušila – nebo se špatně chovala. V matčině pohledu se pokaždé zračila výtka, že jí dávno neporodila tři vnoučata, která by vstoupila do velmožského rodu a jeho rozvětvené sítě předvídatelných rodinných svazků, jež udržovaly moc ve správných rukou.

Pečlivě si nože uložila tam, kam patřily, jeden po druhém.

Dostala dar a narodila se pro něco většího, než byly děti a domácí povinnosti. Bozi si jí povšimli. Nebo to alespoň tvrdil její otec, jarl z Tissø. Spolu se strýcem Bersem ji vychoval k jiným úkolům než k hospodaření.

Velká příležitost, která se jí naskytla, jí teď stejně drásala nervy. Otec, jenž ji vypravil na cestu z rodového dvorce, by neměl zažít zklamání. Další zklamání.

Studenými prsty si z čela odhrnula plavý pramen, zvedla tlumok a vzchopila se. Byla ve své činnosti nejlepší, jinak by si pro ni král neposlal. To dává rozum. Proč by si měla myslet něco jiného?

ᚠᛞᚦᚱᛗ

Od okamžiku zkušebního útoku na dub už byla na cestě dobrou hodinu. Šla svižně a po čele se jí řinul pot.

Terén se teď mírně zvedal a ona pozvolna rozeznávala obrysy kopcovité krajiny vedoucí k Lejre. Někde tam za hřebenem se k nebi tyčí královská síň. A o kousek dál se nachází obětní kopec, hrbolek v krajině, na jehož vršku ční vzrostlý starý jasan.

Zničehonic jí po zádech přejel mráz při pomyšlení na dvě místa, na nichž má vystupovat. Pohrávaly si s ní velmi protichůdné pocity. Napjaté očekávání. Boj o získání přízně publika. A strach.

Bude ve světle pochodní. Všechno ostatní zůstane vně. Vlnící se zástup lidí její tělo uvede do stavu pohotovosti. Uvidí všechny, na které světlo ohně dosáhne. Za nimi bude následovat mohutný okraj tmy, jejíž odstín se neustále mění. Právě tam vládnou stíny. Tam zlé pohledy sledují každičký její pohyb. Tam krouží hlavami nemyslitelné myšlenky. V oblasti stínů. Stíny, které hrozily, že ji hrubě popadnou pod krkem, takže ze sebe nevyloudí jediný tón.

Existoval na to trik. Fígl. Zkratka, jak udržet strach na uzdě. Alkohol. Ve správném množství, aby se stvůra scvrkla v myš – ale nesmí ho zas být moc, aby nadále měla plnou vládu nad svými myšlenkami a sluchem.

Cesta před ní stoupala čím dál prudčeji. Už si představovala teplo od dlouhého ohně uprostřed síně. Mrzla, přestože se potila. Snění o příštím teplém jídle a číši vroucího bylinného nápoje jí zastřelo smysly.

„Hej ty!“

Ostrý výkřik zazněl od kraje lesa. Uschlými keři se na úzkou stezku před ní nemotorně prodíral muž.

Podvědomě poklekla a levou nohou se vpředu opřela v poloze, kterou se naučila zaujmout, když narazila na překážku, jež mohla značit nepřítele stejně jako přítele.

Je to snad svým způsobem ironie osudu, že před chvílí zvítězila v bitvě proti stromu?

„Kampak má namířeno taková pěkná paninka?“

Muž se šklebivě usmál a na rozkročených nohou jí zastoupil cestu. Namířil proti ní krátký oštěp.

Klidně na něj hleděla. Byl hubený a otřepaná vlněná deka, kterou měl omotanou kolem ramen, jí prozrazovala, že má co do činění s královským pěšákem. Ti střežili všechny přístupové cesty a stezky

kolem královského sídla Lejre. Stráže tvořily uzly v důmyslné pavučině zpravodajců, kteří byli rozesetí po celém Sjællandu. Díky nim žádná armáda ani banda lupičů nemohla krále přelstít.

V královské gardě většinou sloužili chuďasové, kteří chovali naději, že je náhlý úspěch na bojišti vytáhne z bídy. To se ovšem stávalo zřídka. Místo toho mrzli jako stopovací psi na cestách vedoucích ke královskému panství a s bědováním umírali na zápal plic v útrobách chléva.

Odměřeně odpověděla:

„Jdu ke králi."

Zasmál se a odhalil těch pár zubů, které mu v ústech ještě zbývaly. Přeměřil si ji pohledem od hlavy až k patě a zachraptěl:

„Ke králi? To je legrace, že tam chce vždycky každý. Není trochu moc brzo na to, aby se takové pěkné poupě, jako jsi ty, pohybovalo venku – samo?"

Bože chraň, ten cvok si ještě ke všemu olízl rty.

Podívala se na sebe. Cestovní šat měla umolousaný a nové škorně od bláta. Určitě se domnívá, že oba pocházejí ze stejného stavu. Možná si dokonce myslí, že je vyděšená k smrti.

Neubránila se úsměvu. Ten starý dub jí připadal jako větší výzva. Pokusila se o přátelský a trpělivý tón:

„Poslyš, příteli, mířím ke králi na jeho rozkaz, jdu bez ohledu na to, jestli je noc, nebo den. A bez ohledu na to, jestli cestuju s někým, nebo sama."

Udělal krok blíž. Z úst mu táhlo kyselé pivo a z těla vycházel nepopsatelný puch.

„Proč tě povolal?"

„Abych vystupovala."

„Hm… Jestli máš králi zatančit, tak by ses klidně mohla pocvičit na mně? Co, kočičko?"

Protočila oči.

Pak vyskočila a levým předloktím muži vyrazila oštěp. Klouzavým pohybem vytáhla vrhací nůž z pochvy v zátylku, zručně mu ho

přitiskla pod dlouhou bradu a zároveň zatáhla za šátek, který měla vždy omotaný kolem spodní části obličeje, takže odhalila výrazné mateřské znamínko, které jí jako rudé plameny svítilo na krku a na bílé kůži levé tváře.

„Nezatančím ani půlkrok, ty zmetku. Budu zpívat a hrát. A jestli mi nezmizíš z očí dřív, než přivolám Freyinu zlobu, tak se osobně postarám o to, aby tě chuť na tanec přešla."

„Plamenný jazyk… Odpusť, že jsem tě nepoznal."

Vojákovi se zablýsklo v očích. Vypadal vystrašeně, jako když bezvýznamní špatně došlápnou na pevně držícím žebříku hierarchie.

„Omlouvám se, nechtěl jsem se dotknout tvé cti."

Muž od ní uctivě couval, dlaně odmítavě odvracel od těla.

Znovu se zahalila šátkem a odmávla ho, což nebylo nutné. Muž se stáhl až ke kraji lesa a snažil se nebýt vidět ve… stínech.

Kráčela dál a pokoušela se ze sebe tu nepříjemnost setřást. Nepotvrdilo se jí právě, že ze tmy nepřijde nic dobrého?

Dokáže to někdy nechat plavat?

Přidala do kroku a vydrápala se poslední úsek nahoru. Potom se konečně kousek po kousku vyloupla – klenutá střecha obrovské královské síně se zvedala z oblého vrcholu kopce.

Nakonec se objevila v celé své kráse, tak ohromná, že jí pohled na ni téměř vyrazil dech.

Staří stavitelé uměli pro tak důstojnou budovu najít v krajině správné místo. Ten geniální optický klam ji uhranul pokaždé, když dorazila do Lejre. Z místa, kde teď stála, se zdálo, jako by se královská síň téměř vznášela na nebi nad upršeným ranním oparem a v těch, kdo se na ni dívali, vzbouzela pocit, že král už míří na své místo mezi Ásy ve Valhale.

Síň byla vybudovaná ze silných dubových prken, jež vyzdobili ti nejlepší řemeslníci. Hady a stvůrami se to po letokruzích v prastarém dřevě jen hemžilo, takže každý, kdo přistoupil blíž, pochopil, že zde žije Ódinův pozemský zástupce. Zaklonila hlavu a vychutnávala si

pohled na dřevěného draka, který se vinul podél klenutého krovu mnoho metrů nad ní.

Rozměrné dveře uprostřed delší strany síně byly zavřené, ale večer se otevřou a pohltí stovky natěšených hostů. Obličej se jí stáhl při pomyšlení, že všichni upřou zraky právě na ni.

„Gunhild!"

Otočila se za výkřikem. Zazněl z protější strany široké královské cesty, kde stál na poli bezpočet stanů a ospalí kupci a řemeslníci tam rozkládali své zboží na vlněné deky a prkenné stoly. Události příštích dnů přilákaly lidi z celé říše, a kde byli lidé, vyskytla se vždycky příležitost uzavřít dobrý obchod.

Zahlédla, jak na ni za stanem mává plavovlasý válečník s udržovanými vousy. Široce se usmála a popoběhla k němu.

„Eskilde."

„Gunhild. Sestro…"

Objali se, jak to jen bratr se sestrou umí, nutno podotknout, pokud si jeden druhého váží víc než čehokoli jiného na světě. A to byl jejich případ. Byli neochvějně spjatí neviditelným poutem, o němž věděli jen oni dva.

Už se neviděli hodně dlouho. Eskild, který dostal přízvisko Sax, protože v pochvě stále nosil dlouhý anglický bojový nůž, sax, byl členem královské družiny, té zvláštní gardy, kterou tvořili věrní ozbrojení muži. Proto byl doma u rodiny v Tissø jen zřídkakdy.

Eskild sevřel její obličej v dlaních a v úsměvu předvedl zuby dokonalé jako šňůra perel. Byla na nich patrná zdravá strava a časté používání párátek. Není divu, že služebné v jeho blízkosti láskyplně vzdychaly. Sourozenci se na sebe zadívali.

„Ach, Eskilde, neviděli jsme se tak dlouho," zvolala Gunhild a zlehka mu zatřásla rameny. „Až moc dlouho."

Její o dva roky mladší bratr přikývl.

„Stýská se mi po domově," hlesl a pohlédl na její mokré, zablácené šaty. „Tys přišla pěšky?"

„Ano."

„To jsi šla celou cestu bez doprovodu? Proč sis spolu s tátou nevzala vlastní vůz?"

„Jít pěšky po stezkách je stejně rychlé, tak jsem měla čas přemýšlet, sama."

„Mohla sis vzít alespoň koně, Gunhild."

„O tom, jak cestuju, rozhoduju pořád ještě já."

Eskild zamyšleně přitakal.

„Ale pro ženu není bezpečné putovat o samotě."

„Zkus to říct královu strážci u cesty sem."

Pronesla to s náznakem úsměvu v koutku úst.

„Nože?" Eskild na ni tázavě pohlédl.

„Ano, nicméně stačil jen jeden jediný."

„Pořád jich máš pět?"

„Vždycky jich mám pět."

„Dobře."

„Za ty roky jsme toho nacvičili tolik, že dokonce i v den, kdy budu ležet na smrtelném loži, budu schopná tasit nejméně jeden z nich – a bojovat. Jak nejlíp umím."

Oba se zasmáli.

Eskild ji chytil za rameno a pátravě se na ni zadíval:

„A co dnes večer? Jsi připravená? Však se mi dávno doneslo, že máš dnes být skaldkou krále Horika."

Odhodlaně přikývla.

„Jsem připravená."

„Dej mi vědět, kdybych pro tebe mohl něco udělat."

„Není co, milý bratře. Už jen to, že tu jsi, mi dodává sílu."

Eskild ji pohladil zdrsnělou dlaní po tváři. Pak změnil téma:

„Jak se vede otci a matce?"

„Však víš, máma je moc stará, než aby si troufla na cestu sem, ale je pyšná, že jsme pozvaní. Otec dorazí se svými lidmi dnes během dne."

„Takže z Tissø přijede jen otec. Potýká se strýc Berse ještě s bolavými klouby? Proto tě povolali?“

Přikývla.

„Nemá v prstech správný cit. Neudrží loutnu, proto král poslal pro mě.“

„To bude velký večer. Jsem si jistý, že budeš skvělá, sestro.“

Vtom to zas pocítila. To nervózní chvění a neklid v břiše, když ji přemáhala nejistota.

„Rozhodně tu budu, dokud si král nenajde lepší náhradu. Vždyť právě naše rodina zná staré písně.“

Přitakal.

„Samozřejmě. Jsi nejlepší skaldka v celé říši. Plamenný jazyk není přízvisko, které člověk dostane jen tak.“

„Díky. Cítím, že dnes večer je ve hře hodně.“

To bylo slabé slovo. Když měla králi zpívat poprvé – při poslední velké slavnosti *blót* –, bylo jí teprve čtrnáct let. Tehdy se strýc Berse zpil skaldskou medovinou do němoty, takže to musela vzít za něj. Nešlo to úplně hladce. Z pouhopouhé nervozity zapomněla několik svých textů.

Usmála se na bratra a pokračovala:

„Od minula uběhlo devět let. Tentokrát nezaškobrtnu.“

„Ovšem s prázdným žaludkem to nepůjde, Gunhild. Nezajdeme si na něco k jídlu?“

Eskild jí pokynul a společně vyrazili k malé síni, kde se zdržovali královi válečníci. Ohlédla se přes rameno na královskou síň na vršku. Nyní se nacházeli v oblasti, kde stály všechny ostatní budovy, které obývali válečníci, služebníci, řemeslníci a otroci.

Mezi nimi a králem byl propastný rozdíl a hranice se jednoznačně projevovala v každém ohbí krajiny. Král se obrazně řečeno vznášel nad všemi ostatními smrtelníky, kteří se plazili v blátě Midgardu.

Dvůr obvykle připomínal městečko, nicméně dnes se rozrostl na největší město v říši, pokud se připočítaly veškeré stany. Dorazili

hosté všech nejdůležitějších rodů v říši, a nejen ti. Vstřebat vznešené ovzduší u krále bojovných Dánů přijeli i zahraniční diplomaté, křesťané a spojenci.

Věděla, co je ve hře. A otec jí situaci načrtl opakovaně doma u stolu v Tissø:

Horik Dítě sice bydlel v božské obří síni, jenže stále byl králem teprve na zkoušku, neboť mu byl trůn přenechán ve velmi útlém věku. Zmínka o sebemenším náznaku jeho slabosti se po evropských královských dvorech rozšíří jako požár.

Každý devátý rok se měli bohové uctívat velkou slavností blót a Horik Dítě měl doložit, že je stále Ódinovým vyvoleným. Proto se tu setkala polovina říše, která měla přihlížet, jak devětadevadesáti lidem podřízne hrdlo, a ona přitom bude zpívat.

2. KAPITOLA

V zetlelém listí dřepěl muž. Choulil se v trnkovém keři na kraji lesa, jako by se chtěl schovat – a zároveň mít výhled na bažinatou oblast v nížině před sebou.

Pravidelně se otáčel a zkoumal terén za sebou, svah s opadaným dubovým lesem, který jako by měl každou chvíli uschnout. Jenže tak to bylo. Psal se první měsíc v roce a potrvá dlouho, než les a všechny jeho bytosti a duchové, již obývali koruny stromů, kmeny, vývraty a rozkládající se padlé obry, jako kouzelným říkadlem spojí síly, oživnou a vše odějí do šťavnatých zelených barev.

Bylo chladno, ale nemrzlo. Od západu vál prudký vítr, ovšem pahorkatina za ním poskytovala jakž takž závětří.

Odložil luk a toulec tak, aby je měl na dosah. Ne že by měl zjevný důvod cítit se ohrožený. Nepobýval v nepřátelské oblasti, přestože by se pochopitelně nikdy nemohl uchránit před potulnými lupiči. Nenarazil ani na zvířata, s nimiž by mu hrozil nebezpečný střet, pokud by se zachoval neobezřetně. Nepotkal ani divoká prasata, ani vlky.

Zvířata se snad stejně jako les uchýlila k zimnímu klidu. Známku života projevovalo jen hejno krkavců, které muž neviděl – pouze slyšel. Jejich povědomé hluboké, hrubé a pronikavé krá krá bylo nezaměnitelné.

Muž splýval s lesní půdou. Oblékl se celý do hnědého. Kromě vlněného kabátce měl ještě kápi z tkané vlny a na hlavě čepici, taktéž z vlny.

Právě znovu pohlédl k šedočernému nebi, a jako by dovedl předvídat, co se stane, právě tak si stihl urovnat kápi a celý se do ní zavinout, než se spustil déšť. Těžký a hustý.

Muž znovu upřel pohled vpřed. Možná věděl, že za kopcovitým hřebenem, který se zvedal za mokřady, se rozprostírají budovy, tam mají střechu nad hlavou a jsou skrytí před deštěm, větrem i chladem.

Tam se nachází Lejre.

Nahoře, na nejvyšším místě v celé krajině, se tyčila ohromná královská síň. Vypínala se k nebi tak vysoko, že i v tom největším válečníkovi vzbuzovala značnou úctu, když se blížil po některé z příjezdových cest, které všechny vedly přímo tam, odkud král vládl říši pevnou rukou.

Nahoře za kopci připravovali největší slavnost ze všech slavností. Tam bude přemíra tepla, jídla a nápojů.

Pokud by byl muž, který se choulil v hnědé kápi, místní, věděl by to. A zřejmě by na to toužebně myslel vzhledem k tomu, jak ho nadále nemilosrdně bičoval déšť.

Pokud ovšem místní nebyl, tak nemohl tušit, oč přichází.

Jisté mu připadalo jen jedno. Na celém jeho chování, na každém opatrném pohybu bylo patrné, že čeká. Čekal takhle už drahnou dobu.

Čekal na někoho. Nebo něco.

Uběhla další dlouhá chvíle. Pak muž najednou pozvedl hlavu, lehce ji naklonil, jako by soustředěně naslouchal, a dál nehnutě seděl.

Krátce nato se mezi stromy postupně vynořily dvě černé siluety. Muž s koněm. Byl vysoký a vzpřímený, pružným krokem vedl koně na uzdě. Byl to nádherný velký grošák, s jistotou kladl kopyta na lesní půdu po cestě svahem a mířil k okraji lesa.

Teprve v tu chvíli muž v hnědé kápi pozvedl luk a vztyčil se. Muž s koněm se na okamžik zastavil – váhal, jako by se chtěl ujistit, že dole u okraje lesa čeká ten pravý. Potom neochvějně pokračoval dál a svedl koně až dolů.

Jakmile muži, kteří oba zjevně byli v nejlepších letech, stanuli proti sobě, pozvedl muž v hnědé kápi ruku a pravil:

„Buď zdráv."

Muž s koněm mlčky přikývl.

Ti dva se sice zdáli být vrstevníci – ale ne stejného původu.

Vysoký, vzpřímený muž byl oděný do černých vlněných šatů. Jen u krku na kápi se skvěl úzký červený lem. Kápi měl lehce rozhalenou a pod ní se dal zahlédnout černý kožený pás kolem černého kabátce s krásně zpracovanou stříbrnou sponou.

U levého boku měl pověšený nápadný důkaz svého urozeného stavu, meč zasunutý v pochvě s nádhernými ornamenty. Bohatství mělo mnoho podob. Koňská ohlávka také nebyla jako většina ostatních. Bočnice a lícní destičky uzdy byly přichycené ušlechtilým stříbrným kováním a ohlávka zdobená stříbrnými nýty a sponami. Ze sedla visely třmeny na pevných řemenech, které také byly vykládané stříbrem.

„Hezký kůň," poznamenal muž v hnědé kápi s uznalým pohledem. „Nesehnal bys mi taky jednoho, abych odsud mohl co nejdřív zmizet?"

„Koně? Ten není součástí dohody. Dostaneš tak bohatou odměnu, že si budeš moct koupit koní hned několik, když budeš chtít."

Muž v hnědém pokrčil rameny a zabručel:

„A peníze?"

„Jistě. Půlku dostaneš teď. Druhou půlku potom."

„Tak mi ji dej."

Natáhl ruku.

Muž v černém vytáhl zpod kápě kožený váček, otevřel ho, prohrábl obsah ukazováčkem a do rozevřené dlaně mu vložil velkou byzantskou zlatou minci.

Bylo zřejmé, že se kdokoli při pohledu na dlaň zarazí. Muži se totiž šikmo přes ni táhla od kořene ukazováčku dolů k zápěstí zubatá tmavě fialová jizva. Souběžně s ní se po masité části dlaně hned pod

palcem táhla ještě jedna, ale mnohem kratší, ne tak viditelná. Jako by muž kdysi uchopil holýma rukama meč nebo čepel dvousečné dýky – a ošklivě se pořezal.

Zlatka ležela uprostřed jizvy.

Muž v černém na ni položil několik menších stříbrných mincí a k tomu pět různě velkých úlomků stříbra.

„Jak jsem řekl. Druhou polovinu obdržíš u mostu přes řeku, až dokončíš úkol. Zopakuj své pokyny."

Muž v hnědém sevřel odměnu v dlani a bez rozmýšlení odpověděl:

„Je hluboká noc. Postaráš se, abych dostal správný nůž – a správnou číši."

„Nezapomeň, že ti nůž nenápadně podám já. Ty za mnou nechoď. Drž se pořád daleko ode mě. Nesmí nás vidět spolu."

Muž v hnědém se na chvíli zamyslel.

„Co když mě někdo zadrží?"

„Tak prostě odpovíš, že pocházíš z Hedeby. Nikdo nebude mít podezření. Na velký blót se scházejí lidi zdaleka i zblízka. Mnozí mluví cizími jazyky."

„Hm… A co když od toho budeme muset z nějakého důvodu upustit? Všeho na poslední chvíli nechat? Dostanu znamení?"

„To se nestane. Máme jen tuhle jednu příležitost. A na jakékoli pochybení není prostor. Rozumíš?"

Muž v hnědé kápi pomalu přikývl.

Vysoký muž otočil koně.

„Vydám se do Lejre," oznámil a začal koně vést zpátky, vzhůru krajinou, stejnou cestou, odkud přišel. Pak ho náhle něco napadlo, zastavil se a ohlédl.

„Nechť nás dnes večer provází bohové," řekl muži, který dosud držel v jedné ruce luk a v druhé stříbro a zlato.

3. KAPITOLA

Na okamžik se mu stáhlo chřípí, když prase vypustilo ze zadku hustý proud výkalů jen na délku paže od jeho obličeje. Potom vítr zápach odnesl a on se odvážil nadechnout. Z pouhopouhého podráždění švihl zvíře vrbovým prutem přes nohy. Na chvilinku přestal dávat pozor a vepř se k němu přiblížil víc, než se mu zamlouvalo.

Výkaly se vyskytovaly v tolika různých podobách, kolik existovalo pod Alláhovým bystrým pohledem střev. A mezi nimi všemi byly prasečí výkaly ty nejnechutnější a nejsmradlavější. Na celém světě.

Seděl na pařezu a opíral se o zeď domu, kde jedl a trávil noc spolu s dalšími jedenácti otroky. Zeď byla nízká, protože polovina její výšky byla zakopaná do země, což potvrzovalo, že divá zvěř, v jejíchž spárech se nacházel, dokázala přece jen myslet, protože si ušetřila polovinu stavebních prací a spotřeby materiálu na stěny.

Před chvílí začalo pršet. Spěšně zalezl do úkrytu na závětrné straně, schoval se pod ochranu hlubokého přesahu doškové střechy a zabalil se do rozdrbané vlněné deky.

Odtud měl volný výhled na chlívek obehnaný nízkým plůtkem ze spletených vrbových proutků, který byl ovšem otevřený – a tak prasata, všech čtrnáct kusů, popocházela po okolí a jako obvykle spokojeně rypákem ryla v bahně.

Před pár dny je zasypala tenká vrstva sněhu. Rychle však roztál. Teď jen pršelo. Dnem i nocí. Přesně jako už celé měsíce, tak mu to připadalo.

Jedna věc mu byla nad slunce jasnější:

Jeho bůh mu nebyl milostiv. Skončil v chladném, nechutném a temném koutě světa. Aniž by tušil, čím si tak těžký osud vysloužil. Tráví tu život v břečce a blátě.

Jeho práce od brzkého rána do pozdního večera spočívala v hlídání chrochtajících nečistých zvířat, která se ze všeho nejraději válela v bahně a v nejlepším případě také ve svých řídkých výkalech, které vytrvale rozstřikovala po celém plácku.

Divoši, barbaři – nebo Dánové – věděli velmi dobře, že jeho náboženství není prasatům nakloněno a že mu zakazuje zakousnout se do jejich masa. Tahle skutečnost očividně v jejich očích dodávala jeho zajetí další zábavný rozměr.

Na praseti se však dala najít jedna jediná polehčující okolnost. Právě tohle zvíře totiž bylo z anatomického hlediska člověku nejblíž. To pochopitelně vzbudilo jeho odborný zájem. Nebo by ho vzbudilo. V jeho bývalém životě. Ale teď… Teď žil úplně jinak. Jeho život se obrátil vzhůru nohama.

Kdysi pro něj pravidelně posílali ze sevillských paláců, kde vykonával své povolání a léčil či mírnil utrpení, jak nejlépe dovedl. Nezřídka byl poté na znamení díků pozván k vyvýšenému stolu.

Kdysi, v ne tak vzdálené minulosti, se jmenoval Fajsal ibn Karím al-Usmání. Teď mu říkali Svarta. A navíc seděl – doslova – po krk v sračkách.

Svarta byl další výmysl, který u barbarů očividně budil pobavení.

Jeho pán, bohatý sedlák, ho nějakou dobu poté, co dorazil na toto Alláhem opuštěné místo, které nazývali Lejre, vytáhl na plácek mezi dvěma domy, kde předtím shromáždil lidi. Ukázal na jeho pleť a oči a pak cosi zakřičel, čemuž on tehdy ani zbla nerozuměl. Ovšem jedno slovo zachytil. Sedlák na něj znovu a znovu ukazoval a křičel: „Svarta! Svarta!“

Dneska, po více než dvou letech, kdy si osvojil jisté jazykové znalosti, už velice dobře věděl, že se jmenuje Svarta, Černý nebo

Černoch. Jistě, měl tmavou kůži a totéž se dalo říct i o jeho očích, nicméně přízvisko neodráželo značnou důmyslnost ani duševní schopnosti jeho pána, který byl přesto dostatečně chytrý na to, aby se k otrokům choval jakž takž slušně.

Pravděpodobně z prostého obchodního hlediska: pokud totiž nebudou zdraví a silní, nebudou mu nic platní.

„Strýčku! Nemohl jsem tě najít."

U rohu budovy se objevil urostlý chlapec s dlouhými, tmavými, lesklými vlasy a živýma tmavýma očima. Byl vysoký právě tak, aby pod převisem střechy prošel vzpřímeně.

Fajsalovi zaplálo stárnoucí srdce.

„Šafíku, ty můj chlapečku. Ty přece vždycky moc dobře víš, kde mě najdeš, ne?"

Chlapec přikývl a usmál se.

„Jo. Jsi tam, kde jsou prasata."

„Přesně. A kde nejsou prasata, není ani Fajsal. To je prostý řád tohoto světa."

Oba se zasmáli.

„Strýčku, už mě vyčerpává, jak pořád prší," pokračoval Šafík a do veselého hlasu mu najednou pronikl nádech smutku. „Doma to bylo jiné. Bylo pořád krásně teplo a sluníčko svítilo každý den."

Fajsal pomalu přikývl.

„Jo, chlapče, tak nám to alespoň připadá ve vzpomínkách."

„Tak já zase jdu. Mám si s Haraldem zastřílet z luku."

„Se synem pána?"

„Ano."

„V téhle slotě?"

„Je to lepší než chodit pro dříví nebo vodu. I když leje."

„Poslyš." Fajsal vstal a vyšel na déšť. „Postav se k cíli bokem. Rozkroč se na šířku svých ramenou. Zadní nohu musíš mít kolmo k cíli. Koukni, takhle."

Názorně nastavil nohy a pokračoval:

„Přední nohu také klidně natoč k terči. A ještě jedna důležitá rada. Když natáhneš luk, tlač přední rukou dopředu stejnou silou, jakou potáhneš tětivu dozadu. Je to tak mnohem snazší."

Šafík ho sledoval a soustředěně mu naslouchal. Tvářil se překvapeně.

„A ještě poslední věc, chlapče. Než začneš napínat tětivu, zcela vydechni. Při natahování se zhluboka nadechni. A až budeš připravený, úplně klidně vydechuj, než nastane příhodný okamžik – ovšem ve chvíli, kdy budeš pouštět šíp, dech zcela zadrž. Takhle se ti to podaří. Jen Haraldovi ukaž, že tam, odkud pocházíme, to s lukem umíme."

„Ale… Co ty vlastně víš o lukostřelbě?"

Usmál se na toho nadpozemsky pohledného chlapce.

„Za mých mladých let jsem býval celkem obstojný lučištník. Jednou jsem vyhrál velký turnaj v Córdobě."

„Vždyť jsi byl přece lékař?"

„To se vzájemně nevylučuje, chlapče."

„Pustím šíp, až zadržím dech…"

„Ano, ale nemůžeš ten dech zadržovat dlouho. To by si tělo začalo myslet, že ti není dobře – a zrychlil by se ti tep. Takže jen na okamžíček."

„Chápu. A postavím se k cíli bokem…"

Šafík si vtiskl do paměti strýcovu lekci, dychtivě přikývl, otočil se, proběhl zpátky pod převisem a zmizel z dohledu. Fajsal se posadil zpátky na své místo v suchu.

Tomuhle Alláhově zázraku už bylo sedm let. Ovšem počítat svůj věk na léta šlo jen s pořádnou dávkou humoru, pokud se člověk nacházel v tomhle cípu světa, kde léto trvalo stejně krátce jako lusknutí prsty.

Šafíkovi, kterého sedlák nedůvtipně pojmenoval „Malý Svarta", bylo pět let, když *majūs* vyplenili pobřeží. Od chvíle, kdy ho našel vzlykajícího pod několika kožešinami na přídi, se jejich osudy začaly

proplétat jako provaz, který byl s každým dnem pevnější a oddanější než předchozí den.

Šafík pocházel z vesnice kousek výš proti proudu. Fajsal nikdy nezapomene na chvíli na otevřeném moři, kdy na něj chlapec upřel velké uplakané oči a zeptal se: „Můžu ti říkat strýčku?“

Dodnes snil o tom, že se jednou vrátí domů k ženě a dcerám. Bude tomuto snu věřit, dokud bude naživu. Ale z krátkodobého hlediska a při střízlivé úvaze mu tento človíček – ať už byl jeho strýcem, nebo ne – přirostl k srdci jako syn, kterého nikdy neměl, a den co den mu byl smyslem života, takže díky němu vydržel i to, co bylo k nevydržení. Dokonce i to, že se má starat o čtrnáct hloupých prasat. Právě… láska a odpovědnost…

Pohledem přejel po neutěšené krajině. Sajrajt v prázdném chlívku. Mechem obrostlé doškové střechy, které jako tlusté houby vsakovaly již týdny vytrvalý déšť, holé koruny stromů, jak ve shlucích poblíž zástavby, tak o kus dál u okraje lesa, a závěje hnědého nacucaného listí, které se slepilo do vysokých vrstev.

Polohlasem zamumlal do proudů kanoucích z okraje doškové střechy.

„Bože můj, nastane někdy po dnešku další den?“

Snad se mu jednoho dne poštěstí odpověď… Navykle přepočítal prasata.

Dopočítal se jedenácti. Poslední tři se zřejmě zatoulala kamsi za domy. Obvykle se zdržovala poblíž dvorku a okolních budov, nicméně nebylo neobvyklé, že pro jedno nebo dvě musel dojít až do lesa. Hlavně aby všech čtrnáct čuníků bylo v chlívku dřív, než se setmí, pak to bylo v pohodě. Pokud nebyli všichni včas pod střechou, hrozil mu výprask holí.

Sklonil se a vyhlédl zpod převisu. Mračný příkrov byl hutný a pošmourný. Vypadalo to na celodenní déšť. Možná že počasí utlumí neuvěřitelně kruté oslavy, které se měly uskutečnit dnes večer. Je snad trochu skeptický vůči tomu, co se mu doneslo? Možná… Neuměl

si představit, že by to všechno byla pravda. Něco z toho jistě bude přehnané.

Přetáhl si děravou deku přes hlavu, lokty se opřel o kolena – a uprchl hluboko do tmy.

Pocítil na tváři levant. Teplý vánek, po kterém sice měkl chléb, ale panebože, co záleží na měkké kůrce?

Před očima mu vytanula jeho milovaná žena, stála v kuchyni a upravovala si dlouhé černé vlasy se šedými skráněmi. Spatřil své dcery, procházely v protisvětle olivovým hájem, přitom spolu žertovaly a hlasitě se smály. Pak… pak si ho najednou všimly – a rozeběhly se k němu s otevřenou náručí a…

„Svarto! Ty línej čokle!“

Ve chvíli, kdy ho vzteklý výkřik vrátil do přítomnosti, ucítil na boku prudký kopanec. Deku z něj strhla sedlákova otravná žena.

„Svarto, zajdi k Haldurovi na statek. Podívej se mu na nejmladšího kluka. Kašle a tlačí ho na hrudi. A potom najdeš ta tři prasata. Spočítala jsem je, abys věděl! Jedno jsem zahlédla u okraje lesa. Hlídat vepře je tvoje práce! Ne moje! Tak mazej!“

4. KAPITOLA

Ještě jeden, poslední. Přiložila skleněnou láhev potaženou kůží ke rtům a upila doušek. Pálil ji v hrdle odshora až dolů, ale za okamžik se jí po těle rozlilo známé teplo. Teď byla sladkou medovinou přesně tak omámená, aby byla schopná večer vystoupit.

Otroci jí vyčesali část hřívy do umného uzlu vysoko na hlavě a plavé vlasy jí v upravených kaskádách padaly na záda. Kolem krku se jí třpytilo zlato a oči měla výrazně nalíčené černou tuší. Při vystupování snímala šátek tak, aby všichni viděli velké nachové znaménko na krku a tváři, které měla od narození.

Dlouhé roky ho nenáviděla, odlišovalo ji od obyčejné krásy ostatních žen – o nejzjevnější a nejdostupnější hodnotu v očích většiny lidí. Ovšem s přibývajícími roky už si tím nebyla tak jistá. Mateřské znaménko ostatním ukazovalo, že byla vyvolená k něčemu jinému než k panování v domácnosti, a toho si začínala vážit. Dopřávalo jí to alespoň nějakou svobodu.

„Pamatuj na to," připomínala si.

Upravila si vlasy. Byla připravená.

V dálce slyšela rytmické údery bubnu a jásavé výkřiky hostů, kteří už se chopili tekutých radostí při velké obětní slavnosti.

Vstoupila do mokrého odpoledne. Déšť na krátký okamžik ustal, zato pod stany a stoly přibylo bláta, jež připomínalo slizkého tvora bez tváře z Jotunheimu.

Teplé letní větry jí připadaly nekonečně vzdálené.

Navykle připnula láhev zpátky na opasek a vytáhla svou cennou loutnu. Jemnému nástroji sice neprospívalo být venku, protože struny ze zvířecích šlach nasávaly vlhkost a dřevo bobtnalo, ale zničehonic potřebovala na čerstvý vzduch. Kouř z ohniště v síni jí dráždil oči a lehce se po napití potila. Ve vydýchaném vzduchu ji přepadlo pomyšlení, že ze sebe před čekajícím zástupem lidí nevydá ani hlásku. Chlad ji znovu přivedl na lepší myšlenky.

Soustředila se na svůj nástroj. Loutna měla jednoduchou konstrukci, která v základu sestávala z podlouhlé dřevěné mušle s otvorem uprostřed. Struny ze zvířecích šlach byly napnuté přes skříňku a přichycené k dřevěnému krku. Když ztvrdlými prsty tančila po strunách, vyluzovala loutna žertovné melodie.

Do každého kolíčku, který držel struny napnuté na konci krku, byl vyrytý obličejíček. Podrážděně jimi kroutila, jako by každý nesl odpovědnost za to, že by mohla zanedlouho zahrát špatně.

„Plamenný jazyku, chce s tebou mluvit král."

Zpoza velké kaluže k ní přicházel mladý muž s měkkýma rukama. Louži navykle obešel. Ohromeně si pomyslela, že jako obvykle nemá na šatech jedinou skvrnu. Sigurd patřil ke královým osobním služebníkům. Šeptalo se, že tu a tam králi zahřívá i lože, a za královými zády se mu přezdívalo Malý Ergi. To označení v sobě neslo veškeré opovržení, které lidi chovali vůči změkčilosti a nemužnosti.

Její smysl pro spravedlnost zraňovalo, že se takovému pěknému člověku říkalo *ergi* jen proto, že nebyl drsným válečnickým typem – a opravdu, pomyslela si, měl lehce nezvyklé sexuální choutky.

Oba vedli život vzdálený očekávanému rodinnému životu. Rodina je tolerovala, ale nic víc. Byli sice blízko králi, ovšem jen za zavřenými dveřmi síně. V tom nacházeli společný opěrný bod a východisko pro přátelství. Protože Sigurd byl také jejím kamarádem.

Fakt, že pro ni král Horik poslal, dokládal, že je návštěva u krále obzvlášť neoficiální a důvěrná.

Sigurd ji zavedl ke královské síni, ale místo aby vešli impozantní bránou, kterou mohlo projít pět urostlých chlapů bok po boku, zamířil k nenápadným dvířkům v boční straně budovy.

Vstoupili do místnůstky s vysokým stropem a dřevěným obkladem. Umně vyvedeným oknem představujícím rozesmátou masku v barveném skle vsazeném do olova dovnitř pronikalo poslední světlo. Nad krásou hry barev se jí zatajil dech.

Král si odkašlal a ona na něj pohlédla.

„Plamenný jazyku, posaď se."

Horik Dítě uvolněně postával ve světle malého ohniště. Trup měl nahý a posetý tetováními. Runy a zvířata se jako o závod vinuly po vypracovaných svalech a v pevně daném vzoru, který dokázali vysvětlit jen zasvěcení.

Nynější král nečekaně získal vládu nad Dánskem v devíti letech poté, co byla většina královského rodu vyhlazena v násilném střetu mezi dvěma větvemi téže rodiny. Chlapec náhodným řízením osudu skončil v čele děsivých Dánů prostě a jednoduše proto, že byl jedním z mála z rodu lejrského krále, kteří přežili velkou občanskou válku, když zase nastal klid zbraní.

Nedokázala se zbavit pomyšlení, že chlapec přece jen vyrůstal v obtížné situaci a že začíná získávat podobu opravdového panovníka. Přesto bylo neobvyklé vidět ho o samotě. Nenápadně si prohlédla místnost, jestli nezahlédne známou postavu některého králova rádce, ale nikoho neviděla.

Král ji vyrušil ze zamyšlení a ukázal rukou na židli s kožešinou. Posadila se a přitom se snažila přijít na to, o čem přesně tahle schůzka bude. Zároveň se usilovně pokoušela odhadnout, jestli se nechovala nevhodně. To zcela nepochybně, ale že by to zajímalo krále, bylo přece jen…

„Jsi připravená za chvíli zpívat?"

Krátce zatěkala očima, ovšem dost dlouho na to, aby si všimla, že to Horik zaregistroval, a poněkud vyhýbavě odpověděla:

„Jsem si jistá, že to bude památný večer. Ovšem co se týče mého vystoupení…“

Pohrávala si s loutnou, kousla se do tváře a vyčkávavě na něj hleděla, aby viděla jeho reakci. Tiše se zasmál a povzbudivě pronesl:

„Gunhild, tvůj Plamenný jazyk ti jistě dodá sílu, až zaduní bubny a lid začne jásat.“

Rezignovaně si povzdychla a pokusila se vyhodnotit, do jakých rozměrů vyroste příšera stvořená z úzkostných myšlenek, než nastane čas. Trochu zdráhavě odpověděla:

„Jistě máš pravdu, ale ani jeden z nás ten velký obřad zatím nevedl. Co se stane, pokud před bohy pochybíme?“

Krátce přikývl, až se mu cop zavlnil po zádech jako líný had. Poté usedl na židli naproti ní a mávl na dívku, která jim oběma donesla po číši vína. Gunhild ji rychle přijala. Naklonil se k ní, opřel se lokty o kolena a upřel na ni přímý modrý pohled, až musela odvrátit zrak. Pak řekl:

„Už nejsme děti, Gunhild. Dobře to dopadne, uvidíš.“

To je neuvěřitelné, pomyslela si, že tu naproti ní sedí úplně uvolněně. Už nejsou děti, to je pravda, přesto na sobě tlak zřetelně cítila. Oběť devětadevadesáti lidí se opakovala jen každý devátý rok, král byl posledně pouze jedním z mnoha levobočků starého krále Horika a ona zpívala po hospodách se strýčkem Bersem. Od té doby se ledacos změnilo a jim oběma dnes večer o něco jde. To přece musí vnímat?

Znovu na něj pohlédla, uhladila si rozcuchaný účes a dala mu za pravdu:

„Ty to víš nejlépe, můj králi.“

Sebejistě se usmál.

„Až za chvíli vystoupíme na velké pódium, víno nám prospěje,“ prohlásil a pozvedl číši k přípitku. Potom se ledabyle zeptal:

„Jak jsi na tom s latinou?“

Překvapeně upila sladkokyselé tekutiny a spolkla velký doušek. Potlačila zakašlání a zeptala se:

„Jakž takž, proč?“

„Dorazí host z církve. Z Brém přijede biskup Ansgar se svým doprovodem a pozváno je i několik lidí od krále Ludvíka Němce. Říkal jsem si, že by nebylo na škodu, kdybys je uvítala krátkou písní určenou jejich bohu.“

Pečlivě vážila svá slova, nakonec stejně řekla to, co si myslela:

„Nechci nesouhlasit se svým králem, ale myslíš si, že může latinská náboženská píseň napravit skutečnost, že oběť devadesáti devíti lidí krátce nato možná zapůsobí nepříjemně na lidi, kteří nejsou naší víry?“

Horik pokrčil rameny. Gunhild zatajila dech. Znali se od dětství, a proto někdy zapomínala, ruku na srdce, vlastně většinou, že je králem Dánů. Když na sobě Horik nenechal její přímost znát, vydechla a on řekl:

„Většina lidí se stejně hlásí dobrovolně. Je to krásné. Obětují svůj život, aby nám bohové darovali dlouhá léta a mír.“

Rukou si uhladil obočí. Při tom pohybu vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Pohled upřel kamsi za ni a ona zaslechla známý hlas. Takže s nimi v místnosti přece jen je.

„Důležité je udržovat dobré vztahy i s Franky na jihu. Závisí na tom náš blahobyt. Král prokáže tvou písní králi Ludvíku Němci úctu.“

Ze vzdáleného rohu místnosti vystoupila zavalitá postava. Jarl Burghard vždy nosil strohou kápi lemovanou kožešinou a na prstech kožených rukavic se třpytily zlaté prsteny s krásnými drahokamy, které pro něj byly příznačné.

Gunhild se snažila, aby ji to nevyvedlo z míry, přestože se v jeho přítomnosti pokaždé cítila nepříjemně. Diplomacie a politické intriky jí v jejím světě až příliš často působily potíže. Byla skaldka a snadno se mohla ocitnout v situaci, kdy bylo záhodno udržet plamenný jazyk za zuby. Jenže jí zrovna tohle moc nešlo. Nevhodná píseň v nevhodnou chvíli v nevhodné královské síni její předchůdce stála ruku, kterou hráli, nebo i horší věci.